Ян Твардовський

Невидюща дівчинка

Джерело: Твардовський Я. Треба йти далі, або прогулянка сонечка: Вибрані поезії /
Упорядк., перекл., передм. та прим. Тетяни Черниш і Сергія Єрмоленка. — К.: Кайрос, 2000.

Матусю говорила невидюща дівчинка
притулившися до Її ікони
спізнаю тебе промінчиками пальців

Корона Твоя гладенька — ковзаю по ній як по гладенькій шибці
є такі важкі кольори що відстають від предметів
те що золоте ходить своїми дорогами і живе саме
Слухаю шелестіння Твого волосся
йду шорстким подолом Твоєї сукні
відкриваю гарячі джерела рук
збрижену панчішку шкіри
шерехаті щілини обличчя
щебінь зморщок
вразливість оголення
теплу темінь
намацую рубець як шрам від любові
затримую тут віддих у пальцях
вчу біль на пам'ять
здряпую те що як груба смерть прикипіло зі світу
розкриваю пухнастість вій одвертаю сльозу
збираю носом запах неба
врешті вгадую малого Ісуса зі збитим розпухлим коліном на руці у Тебе

Скільки тут всюди спокою між любов'ю і словом
коли торкаюся
ікона стука як кров

без потреби скиглять коштовності
кузька у черевику пищить
час осипається шумом
пахнуть фарб корінці
мовкне вухо Провидіння
Мої пальці вміють усміхатися
термосячи Твою старомодну шаль
сіпаючи рукав як втихомиреного змія
відсовую волосся зі схованки слуху —
жартую що як не спиш то мружиш ліве око
стопи у Тебе босі підошви зморщені як підбіл
Ти ж не ходиш по небу у шпильках
думаю що і Ти невидюща
віддала свій зір у Велику П'ятницю
така тоді тиша запала
ніби Ти на годинничку виправляла останню секунду
і вже не пасують нам жодні серйозні окуляри
сперлася Ти на святого Івана як на білий розквітлий ціпок
пишеш продовження "Магніфікат" абеткою Брайля
не знають її богослови бо забагато бачать
так сумлінно на ніч Тебе засовують за ясногурські броньові плити

То пусте
достатньо любити слухати й обіймати

1965, 1986